

hogy álljon meg, hadd vegye föl a kövét, hadd menjen vissza érte, mert mire észbe kapott, már megindult utánuk az egész terem, csak azt érezte, hogy húzza az anyja előre, nem tehet semmit, mennie kell utána, nem tud visszafordulni, mert döngnek utánuk a léptek, mintha az a sok fekete ruhás ember mind hajtaná őt az anyjával a koporsó után.

Arra gondolt, ha az anyja egyszer elengedi a kezét, visszaszalad a kövéért a ravatalozóba. Ahogy megindultak felfelé, a koszorúktól roska-dozó szürke autó után, útközben végig erősen figyelt, hogy megjegyyezze, merre mentek, nehogy eltévedjen, ha esetleg éjjel kellene visszaszöknie érte.

Jelenkor, 2012/4.

Géher István

QUID EST TANÁR ÚR

1. *Vojtina, innen-onnan*

Öcséim, én már ivócimborátok
Nem leszek... Az értelmiségi átok
Méregpoharát egyedül iszom.
De süketülve, oda és viszont,
Értem a szót – hisz én neveltelek
Benneteket. Hogy mivé lettetek,
Az érdemem is. Vagy az én *saram*?
Pályátok tisztos. És boldogtalan?

Ugyan! Hát azt lehet tanulni tőlem,
Hogy sáros földön boldogít az érdem?
A pályabér itt csak a *tiszta* semmi.
Ebből tudunk csak önmagunkra lelteni.
Lázadni kell? Van, aki meghajolna.
Tapasztaltam ezt fiúk. Évek óta
Úgy vagyok veletek, hogy nem vagyok...
Elvesztegettem a rám bízott

Talentumot? Bár mondanátok ellent!
Hogy esőben is felruház – a szellem.
Nem értitek: *hogy*? Pedig meg-megírtam,
Míg gazdátlanul napról napra hordtam
Hümmögés nélkül a lélek-magányt.
Van lelketek. Fellelkesít talán...
(A föld alatt koccinthatok velem.)
A poharamat rátok emelem.

2. *Perbeszéd*

A daimon, mondja Szokratész,
kezében a bürökpohárral,
az tudja, miért halsz, minek élsz:
öröklétedet elhiszi, rád vall.

3. *Ha megírta volna*

Minek álltok itt meghatottan,
akiket tanítottam?
Áldozatok kakast
értem –
A félelmet nem érzem.
Csak azt, hogy hidegedik a lábam...
Rátok kukorékolok hajnaltájban.

Irodalmi Jelen, 2012/4.

Géher István (1940–2012) verset írt, műfordítással foglalkozott.
József Attila-díjas volt.

Tornai József

KINEK, MINEK?

Mintha megvolna az egész teste. Menekül.
A feje, a két mellső lába, a melle.
Farka, fél törzse a macska szájában.

A levelek alá rejtettem. Menekül.
A fél gyík, a fél természet, az egész föld-,
az egész ég-magyarázat, az egész csőd. Két karmos láb,
dülledt szem, fej, véres mell:
nem panaszkodik. Kinek, minek?

Vigilia, 2012/4.

Tornai József 1927-ben született Dunaharaszttiban. Verset és prózát is ír,
műfordítással foglalkozik. József Attila- és Babérkoszorú-díjas.